

సుబ్బారావు కథా-కమామిషూ

- డాక్టర్ ద్వ.నా.శాస్త్రి

స్కూటరు అగిన చప్పుడు
వినబడినా

సుబ్బలక్ష్మి పక్కమీంచి లేవలేదు. మూడోసారి కాలింగ్ బెల్ గోల పెట్టాక విసుక్కుంటూ లేచి వెళ్ళి తలుపు తీసింది.

“అదేవితే, ఇప్పుడు నిద్రపోతున్నావా?” అడిగాడు సుబ్బారావు

“లేదు” సుబ్బలక్ష్మి మొహం తిప్పేసుకుంది.

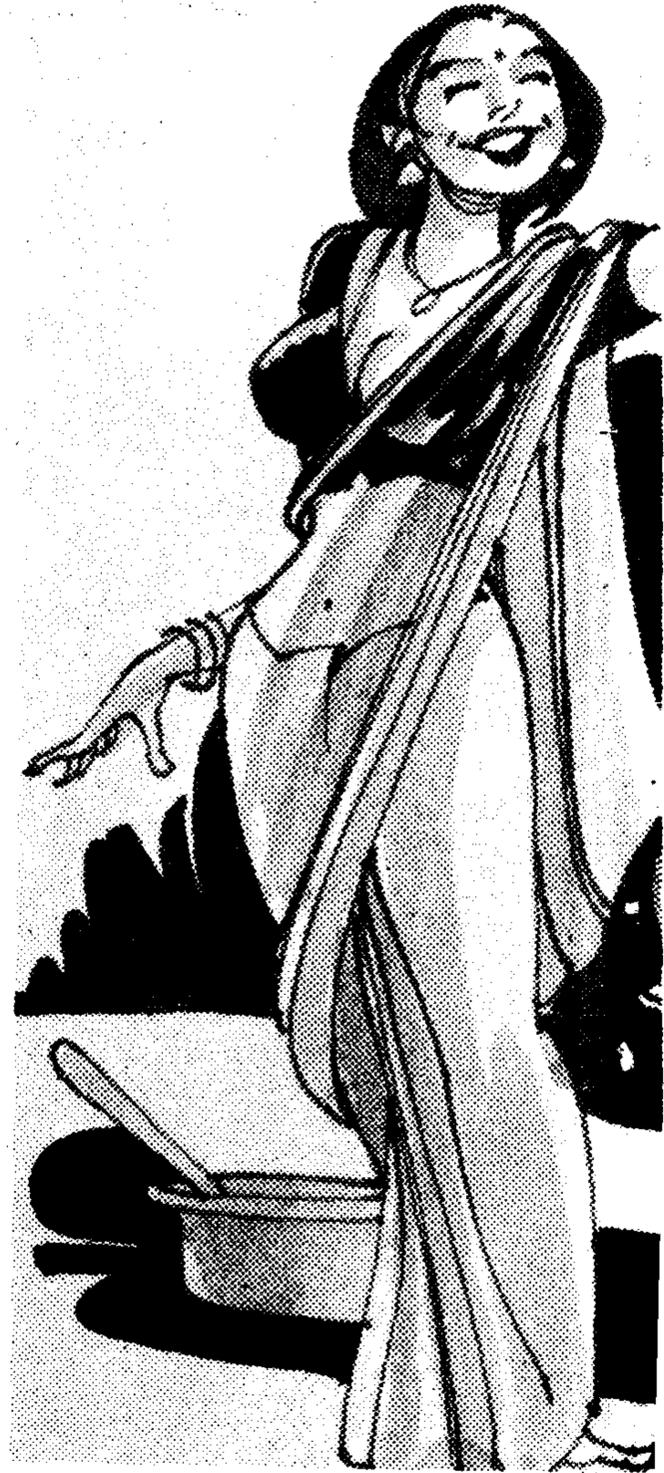
“కళ్ళెర్రబడ్డాయి, వంట్లో బాగుండలేదా?”

“నాకెలా వుంటే పీకేం?”

సుబ్బారావుకి తెలుసు - ఇలాంటప్పుడు అతిగా మాట్లాడితే సుబ్బలక్ష్మి ముందు ఓంపోవాల్సి వస్తుండని. బయటెంత లెక్కరగ్గా పేరున్నా, సుబ్బలక్ష్మి ముందు తన ఉపన్యాసం పనిచెయ్యదని కాపరానికి వచ్చిన మూడో రోజే అర్థమైపోయింది. తనెంత చెయ్యి తిరిగిన రచయితయినా ఆమె ప్రశ్నలకి సూటిగా సమాధానం ఇవ్వలేక అప్పుడప్పుడు కంగు తింటూ వుంటాడు.

తాను చేసే ప్రతి రచన వెనకా సుబ్బలక్ష్మి హస్తం (ఫెయర్ చెయ్యడం లోనో, పేరు పెట్టడం లోనో, ముగింపులోనో, బాగుందని మారు పేర్లతో ఉత్తరాలు రాయడంలోనో) ఉందని ఓ అభినందన సభలో ఒప్పేసుకున్న సంగతి వాళ్ళావిడకి తెలిసిపోయింది. ఆవేల్లి నుంచి ఆవిడ అతగాడ్ని కొంగులో ముద్దుకపోయినా కను సన్నల్లోనే సైసైకి ఎదగమని ప్రత్యహించింది.

మొదటిసారి భర్తని క్లోజింగ్ మాసినప్పుడే సుబ్బలక్ష్మి చెప్పేసింది - సరదాకి కూడా 'కట్జోకర్' అడకూడదనీ, అడపిల్లలకి ట్యూషన్లు చెప్పకూడదనీ, ఇంటికి వచ్చిన పరాయి అడవాళ్ళతో సీరియస్ గా, ముభావంగా వుండాలనీ. అవసరం కొద్దీ అప్పట్లో 'అలాగే' అన్న సుబ్బారావు, తర్వాత ఆ హామీ సంగతే మర్చిపోయాడు. అందుకే పాపం సుబ్బలక్ష్మి కళ్ళు అప్పుడప్పుడు

నిరబడుతుంటాయి.

“ఇప్పుడు టైం ఎంతయిందో...”

చొక్కా హేంగరకి తగిలిస్తూన్న సుబ్బారావు వాచి కేసి చూడకుండానే “ఆ వేణుగాడు చంపుకు తినేశాడనుకో. హోటల్లో కూర్చోబెట్టి ఒకటే సుత్తి. వాడు కక్కిందంతా కాయితాల మీద కెక్కించి కథల పోటీకి సంపాదనాడు. ప్రజా వచ్చి తీరుతుందంటాడు. అందులో సగం వాటా తనకిచ్చెయ్యమంటాడు. వాణ్ని వదిలించుకుని వచ్చేసరికి తాతలు దిగివచ్చారనుకో”

“నేనడిగింది టైం గురించి...”

“నిజం లక్ష్మీ! వాడు చెప్పేందంతా కాగితాల మీద పోస్టే మర్ కథాసరిల్లా గరమో, రామాయణ విషవృక్షమో అయిపోతుంది. నువ్వొక ఏడాదిపాటు నిద్రాహారాలు మానేసి ఫెయిర్ చేసినా అదవదు సరికదా, మనిద్దరం విశాఖపట్నం అపెలాండ్స్ కి వెళ్ళాల్సి వస్తుంది - ఏమునుకున్నావో” అంటూ నవ్వుబోతుంటే

“వేణు మీకు కనిపించారా?”

“అబ్బా - చెప్పేదంతా విని కూడా ఇలా... అందుకే గదా లేటయింది. అయిదింటికి పట్టుకున్న మనిషి పదవుతున్నా వదలేదు, వెధవ! మధ్యలో మూడు టీలూ - ఆరు అనాసిల్లూ”.

లక్ష్మి - కాగిలింనుకోబోయాడు.

"స్టాప్, స్టాప్ - అంత బాగా జరిగిందన్న మాట. అవునండీ - మొత్తం ఎంతయిందంటారు భక్తి"

"ఏమో, నాకేం తెలుసు - ఆ కళా నాటి వారిని నేను అడుగుతానా? ఎంత ఖర్చయితే ఏం - నా గొప్పదనాన్ని గుర్తించాడే! రేపు పత్రికల్లో మనస్త్ర ఫోటోలతో పడుతుంది చూడు?" అంటూ ఒక దండ సుబ్బలక్ష్మి మెడలో వెయ్యబోయాడు.

"ఈ దండ విశ్వేశ్వరరావు గాక వెయ్యండి" వెలుకారంగా అంది సుబ్బలక్ష్మి.

"విశ్వేశ్వ...ర...రావు...గారిరా?"

"సావిత్రమ్మగారు మధ్యాహ్నం మన టికీ వచ్చారు"

"అవిడవరమ్మా?"

"విశ్వేశ్వరరావుగారి బ్లెస్ హాఫ్ అన్న గాట"

"వస్తే రానీ..."

"అవిడవల్ల తెలిసింది... మీ స్నాన సభకి ఓ అయిదవేలు అయివుంటుందని"

"అవిడ ఆ కళాసమితిలో సభ్యురగా?"

"కాదు"

"వాళ్ళాయన ఆ సంఘటి పో సలేమో... అది మనకెందుకు గానీ - ఈ సన్మాన పత్రం వచ్చు... ఎంత బాగా రాశారో"

"అవును... మీరెంత బాగా రాయి చారో..."

"అదే వుంది.. నీ దగ్గర... నా గొప్పదనం చూసి ఆనందించాలి గానీ ఇలా..."

"వడ్డీ లేకుండా ఇచ్చినా గానీ - విశ్వేశ్వరరావుగారి అయిదు వేలూ ఎలా తీరుస్తారండీ. వచ్చే సంవత్సరం మరో పదివేలు తీసుకుని సుళ్ళి సన్మానం చేయించుకుంటారా?..."

"ఇది మామూలే లక్ష్మి.. పక్కటికి అవసరం.. నేనింకా తక్కువ పెట్టాను... ఓ సంవత్సరం కథల రెమ్యూనరేషన్ గదా! అంతే.. టికీట్ ఈజీ... ఇంతకీ ఈ సన్మాన పత్రం ఫోటో ఎక్కడ పెడితే గాగుంటుందోయ్" - నవ్వు తెచ్చుకున్నాడు సుబ్బారావు.

"నా నెత్తి మీద పెట్టండి..." సుబ్బలక్ష్మి కళ్ళు మళ్ళీ ఎర్రబడ్డాయి.

"ఈ ఆడవాళ్ళ వల్ల గుర్తు రట్టవుతోంది. విశ్వేశ్వరరావుగారి దగ్గర డబ్బు తీసుకున్నప్పుడు అవిడ

కోరిక

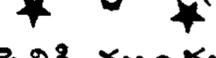
పది హాత్యలు చేసిన మలానా హంతకుణ్ణి ఉరితీస్తున్నారు.

"నీ చివరి కోరిక ఏమైనా వుంటే చెప్పవోయ్. తీరుస్తాం"

"మిషన్ గవ్ ఓసారి నా పేలికి చ్చి మీరంతా అటువైపు తిరిగి నిలబడితే చూడాలని వుందండీ"

- ఆర్. ప్రసాద్ వర్మ

(చిత్తూరు)

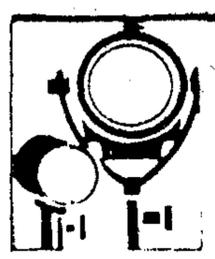
పెళ్లికి ముందు

"నా ఫ్రెండ్ సురేష్ ని చూస్తే నీకేమనిపిస్తుంది రాణి?" భార్యనడి గాడు రాజు.

"మన పెళ్లికి ముందే కచ్చింపం టే ఎంత బాగుండేదో?" అని చెప్పింది భార్య.

- అండె అనిత (చిత్తూరు)

అక్కడ లేదే? ఆయన హెన్ పెక్డ్ అన్నమాట. భార్యతో చెప్పేస్తాడన్న మాట! అందరూ మనలాగా ఉంటారా" అనుకుంటూ సుబ్బలక్ష్మి కొంగు పట్టుకుని రోపకెళ్ళాడు.

గురుభక్తి

మాయాబజార్ సాంఘిక చిత్రంలో ఓ పాట పన్నివేళంలో మోహన్ బాబు కనిపిస్తాడు. కథకు ఎటువంటి సంబంధం లేకపోయినా పదిపాటల్లో ఒక పాటలో మోహన్ బాబు కనిపించడానికి కారణం కేవలం గురువుగారు దానరి చిత్రం కావడమే! అంటున్నాడు మోహన్ బాబు. నిజంగా మోహన్ బాబు గురుభక్తి ప్రవచనమీయం. కానీ మానే ప్రేక్షకుడికే ఇబ్బంది.

- కృష్ణా

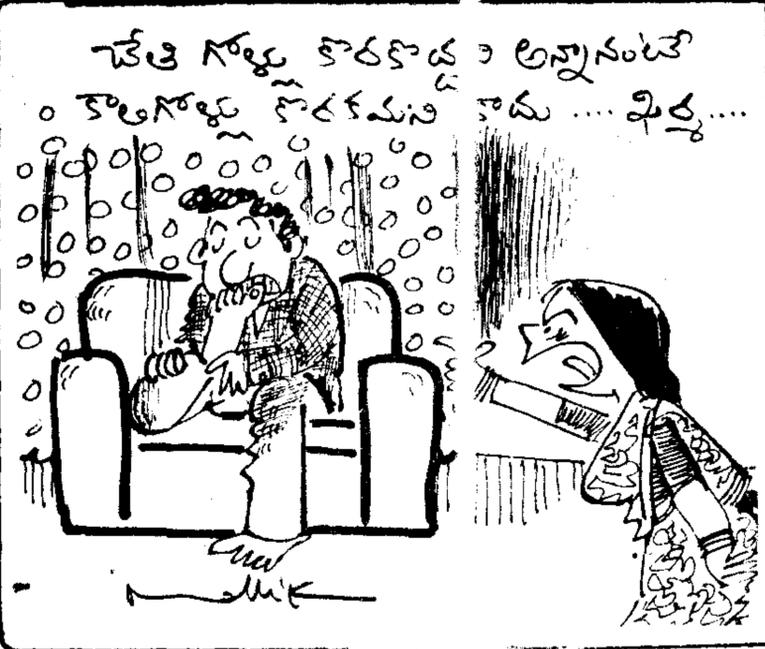
"ఏమోయ్... ఈ కథకి పేరు చెప్పమంటే చెప్పవే?"
"ఏమోనండీ - మీ కథ నేను వినలేదు" మంచం మీద పడుకున్న సుబ్బలక్ష్మి బదులు చెప్పింది.

"ఇండాకటి నుంచి చెప్పిన కథ వినలేదా" విసుక్కున్నాడు సుబ్బారావు.

"వినలేదు - నా మనసు ఎక్కడో తిరుగుతోంది - నన్ను ఎక్కడెక్కడికో తీసుకుపోతోంది... నాకేమీ చెప్పొద్దు... నన్ను ప్రశాంతంగా నిద్రపోనివ్వండి" అంటూ ఏదో పుస్తకాన్ని తలగడ కింద పెట్టుకుని పడుకుంది.

సుబ్బారావు మెదడు మొద్దుబారింది. సుబ్బలక్ష్మి ఇలా అవటం ఎప్పుడూ చూడలేదు. పాత సినిమాలో హీరోయిన్ లా ఉన్న సుబ్బలక్ష్మి అంతుపట్టడం లేదు. "మనసు బాగుండక పోవడం ఏమిటి? ఇవ్వాళ నేనేమీ అనలేదే? వంకాయ కూర చూడినా గానీ నేనేమీ కోప్పడలేదే? నా చొక్కా గుండి తెగింది కుట్టవే అన్నా - కుట్టలేదు. అయినా ఊరుకున్నానే? పక్కంటి వాళ్ళ రాధతో కూడా నేనేమీ మాట్లాడలేదే?" అనుకుంటున్న సుబ్బారావు చూపు తలగడ కింద పెట్టిన పుస్తకం మీదకి మళ్ళింది. మెల్లగా ఆ పుస్తకం తీశాడు. అదులో వున్న ఉత్తరం తీసాడు - ప్రియాతి ప్రియమైన సుబ్బుకి... అంతే సుబ్బారావుకి చెమటలు పోశాయి. టేబులు దగ్గరికి వెళ్ళి కూర్చున్నాడు. టేబుల్ లైటు వెలుగులో గుండె రాయి చేసుకుని చదివాడు -

"నీ అందం అడివి కాచిన వెన్నెల అవుతోందని నాకు తెలుసు. నీ మొగుడికి రచనల పిచ్చి. సన్మానాల పిచ్చి. అబద్ధాల పిచ్చి. నీతో తప్ప ఇతర ఆడవాళ్ళతో ఎంత బాగా మాట్లాడతాడో! గంటల తరబడి బాలాభానీ వేస్తాడు. ఇంటికి వస్తే కాగితాలు ముందేసుకుని కూర్చుంటాడు. తను నిద్రపోడు. నిన్ను నిద్రపోనివ్వడు. అర్ధరాత్రి అవుతుంది. కథ ముగుస్తుంది - అచ్చట ముచ్చటా ఉండదు. పెళ్ళయి మూడేళ్ళయినా పిల్లలు పుట్టలేదు. కాదు పుట్టరు అనే అపప్రధ వస్తుంది. నా మాట విను - సుబ్బా! మనిద్దరం కాలేజీలో ఎంత సరదాగా తిరిగేవాళ్ళం. ఏవీ ఆ రోజులు? నువ్వేమీ దిగులు పడొద్దు. నీకు నేనున్నాను. నాకు నువ్వు కావాలి. నీకు నుఖం కావాలి. మీ వారిని ఇతర చోట్ల సాహిత్య సభలు ఏర్పాటు చేసి పంపిస్తాను. మనం అప్పుడే ఖుషీ ఖుషీగా... రేపు సాయంకాలం నాలుగు గంటల దాకా టైమిచ్చాను..."

చూసుకో. సువర్ణవకాశం... త్వరలో నువ్వు తల్లిని కలిసి
కోరుకుంటూ..."

"వైట్ మ్యాన్"

ఆ ఉత్తరం మళ్ళీ ఆ పుస్తకంలో జాగ్రత్తగా పెట్టాడు.
'వాలియమ్' వేసుకుని పడుకున్నాడు.

★ ★ ★

"ఏవండీ... ఏవీటింకా స్నానం చెయ్యలేదు. లేజీకి
వెళ్ళరా?"

'ఎంత నయనాచి. ఆ ఉత్తరం సంగతి చెప్పడే? కొ పదీసి
ఒక నిర్ణయానికి రాలేదు గదా' సుబ రావు
తల్లిడిల్లిపోతున్నాడు.

"ఇవ్వాల సెలవు పెట్టాను"

"ఎందుకో..."

"అన్నీ నీతో చెప్పాలా" అందామనుకున్నాడు. ఉత్తరం
గుర్తుకు వచ్చింది.

"నా మనసు బాగుండలేదు".

"ఏమిటోనండీ - రాత్రి నా మనసు బాగుం లేదు.
ఇప్పుడు మీ మనసు. ఒక్కోసారి మనం తీసుకునే నిర్ణయాల
వల్ల మనసు కుదుట పడుతుంది గదండీ" పక్కన కుర్చుని
జాబ్బులోంచి వేళ్ళు పోనిస్తూ అంది.

'తన కథ కంచికి వెళ్ళుండా' అని ఆందోళన పడసాగాడు.

కాలింగ్ బెల్ మోగటంతో సుబ్బలక్ష్మి వెళ్ళి పలువు
తీసింది.

"సుబ్బారావు గారున్నారా అండీ"

"ఆ.. రండీ" అని చెప్పి లోపలికి వెళ్ళింది.

"నమస్కారమండీ, సుబ్బారావుగారూ"

తెల్ల ప్యాంటు, తెల్ల చొక్కా వేసుకున్నాడు. ఇతనే
వైట్ మ్యాన్ అయి వుండొచ్చు.

"కూర్చోండి. ఏమిటి, చెప్పండి"

'నేను 'విశాలభూమి' సబ్ ఎడిటర్ ని సార్ మా
ఎడిటర్ గారికి మీ కథలంటే ఇష్టమండీ. మా పత్రికలో మీ
కథల్ని సీరియల్ గా ప్రచురించాలని వెయ్యాలనుకుంటున్నాం.
ఇంకా ఎక్స్ పెరిమెంట్ సార్. మీకు రెమునరేషన్ గాగానే
వుంటుంది. దయవుంచి మీ అంగీకారం తెలియజేస్తే -
వచ్చే వారం నుంచే ప్రారంభిస్తాం"

"ప్రచురించాలం - నా కథ వేస్తారా?"

"అవువ్వార్... కాదనకండీ"

ఇది ఇచ్చితంగా ఆ వైట్ మ్యాన్ పనే అయివుంటుంది.
"సారీ - నా ఆరోగ్య పరిస్థితి బాగుండలేదు. ఇప్పుడు
మేము కథలు రాయను"

"అదేమిటండీ... కథలు రాయను అంటున్నారు.
మీరు మీరేనా అని? పాపం వాళ్ళ ఇంటికి వచ్చి
అడుగుతుంటేమా..." కానీ టేబులు మీద పెట్టిన ఆని
వెళ్ళిపోయింది సుబ్బలక్ష్మి

"దీంట్ల సుబ్బలక్ష్మి వాస్తం కూడా వుండీ
వుంటుంది" అనుకుని

'మేము వచ్చే కథలు రాయను - మీరిక వెళ్ళొచ్చే' అని
ఆరిచాడు.

మర్యాదగా సుబ్బలక్ష్మి భోంచేసి పడ కుంది.
సుబ్బారావు ఆ ఉత్తరం మళ్ళీ చదువుకున్నాడు. సుబ్బలక్ష్మి
తనకు క్షామం పోతుండా అని బెంగొట్టుకున్నాడు.

పాదుపు

"నేనా పాదుపు కార్యక్రమం
వేపట్టాను. అందులో భాగంగా
మావారి సిగరెట్లు బండ్, స్కూ-
టర్ నడపడం బండ్, సినిమాలు
మాడడం బండ్" హుషారుగా
వెప్పింది తాతం.

"ఇంతకీ ఈ పాదుపుచేసిన
డబ్బులో ఏం చెయ్యాలనుకుంటు
న్నావు" అడిగింది కవకం.

"నేను చీరలు, వగలు కొను
క్కుందామనుకుంటున్నా"

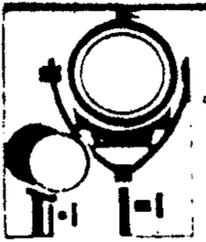
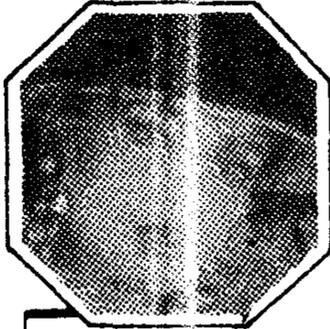
- బొమ్మెన శ్రీనివాసరావు
(హైదరాబాద్)

"సుబ్బారావుగారు వున్నారా సార్"

"అ. నేనే - రండి. కూర్చోండి"

'ఇతను తెల్లగా అందంగా వున్నాడు. మా ఆవిడ
క్లస్ మేట్ అయి వుంటాడు - వైట్ మ్యాన్ కావచ్చు'
అనుకున్నాడు.

"మాది నెల్లూరు సార్. మా సోహితీ సంస్థ తరపున
మీకు ఘన స్వాగతం చెయ్యాలనుకున్నాం. మాతో పాటే

'క్రోరిక్'

'ప్రపంచ మగాడా ఆడదానిలో కుల
కాలమకుంటాడు. మరి ఆడదానికే ఇష్టం
యిచ్చాలంటాయి. అందరిలోనూ కాకపో
యినా తన మనస్సుకు వచ్చినవాడిలో
అచ్చికబుచ్చికలాడుకోవాలనుకుంటుంది'
అంటుంది మమతా కులకర్ణి. కానీ తను
మనస్సులో ఎంతమంది మగాళ్ళున్నారో
మాత్రం బయట పెట్టడంలేదు.

-శ్రీనివాస

కావలిలో కూడా మరో సంస్థవారు సభ ఏర్పాటు
చేస్తున్నారు. మీ కథల్ని అభిమానించే పాఠకులు చాలామంది
వున్నారు. నాలుగు రోజులపాటు మాతో కలిసి వుంటే మా
ఆదర్శం సార్. మీకు ఏ తేదీలు వీలుగా వుంటాయో
చెప్పండి సార్".

"వీడు తప్పకుండా వైట్ మ్యానే. సందేహం లేదు. హైగా
నాలుగు రోజులట" - సుబ్బారావు గుండె లబ్-డబ్ మని
కొట్టుకుంటోంది.

"మా కాలేజీలో పరీక్షలు జరుగుతున్నాయి. నెలరోజుల
దాకా నాకు ఖాళీ లేదు" చక్కగా అబద్ధమాడాడు.

"పోనీ - వచ్చే నెలలో వీలవుతుందండీ"

'ఎలాగైనా నా చేత ఒప్పించాలనుకుంటున్నాడు - నేను
లోంగను'.

"అసలు - ఈ స్నాన సభలూ అల్లీ నాకు గిట్టవండీ.
రానంటే రాను - మీరు వెళ్ళొచ్చు" అని చరచరా లోపలికి
వెళ్ళిపోయాడు సుబ్బారావు.

"ఏమిటండీ... అంత కోపంగా వున్నారు" ముక్కు
పట్టుకుంటూ అంది సుబ్బలక్ష్మి

"స్నానం చేస్తారట - నెల్లూరులో - కావలిలో
రమ్మంటున్నారు"

"మరింకేవండీ - వాళ్ళ డబ్బిట్టి స్నానాలు చేస్తే
వెళ్ళొచ్చు కదండీ"

- "సుబ్బలక్ష్మి నాకీ స్నానాలూ సభలూ వద్దు.
కథలు రాయనుగాక రాయను" అంటూ సుబ్బలక్ష్మిని
మంచం మీదకి ఎత్తికెళ్ళాడు.

"ఈ వైరొగ్యం ఎన్నాళ్ళో... చాల్లెండీ"

"ఎన్నాళ్ళో కాదు - ఎప్పుడూనూ..." అని
సుబ్బలక్ష్మిని కొగిలించుకున్నాడు.

"చీ.. పాడు.. పగలు కదా"

"ఇంకొక తొమ్మిది నెలలకి నువ్వు తల్లిని కావాలి...
అంతే" అని సుబ్బారావు సుబ్బలక్ష్మిని మళ్ళీ
మాట్లాడనివ్వలేదు.

'వైట్ మ్యాన్' సలహా ఇచ్చి ఉత్తరం రాసిన
సావిత్రిమర్కార్జీ, సబ్ ఎడిటర్ గా, స్నానాలు చేసేవాడిగా
మనుషుల్ని ఏర్పాటు చేసిన వేణుగారికి సుబ్బలక్ష్మి
మనసులోనే కృతజ్ఞతలు తెలిపింది.

